

Vzdychla jsem a zavřela notebook. *Mučíš se, Annie. A máš spoustu práce.*

Podívala jsem se do zahrady. Pozdní léto bylo v plném rozkvětu. Včely bzučely mezi dokonale zastřiženými růžovými keři a řádky rozmarýnu a levandule. Palmy se natahovaly ke slunci, což bylo jediné znamení, že jsem v Redwood Grove v Kalifornii, a ne v královské zahradě na anglickém venkově. Pastviny a výhledy na pobřežní hory se táhly do dálky, zalité zlatým slunečním svitem. Ve vzduchu byla cítit slaná voda, ve vlhku se mi kroutily a cuchaly vlasy. Uhladila jsem je a nechala si poledním horkem zahřát tváře. Slunce mi vytáhlo pihy na rukách. Opřela jsem se v zahradním křesle a vychutnávala si to, naposledy jsem se soustředila jen na sebe, než se vrátím dovnitř.

Už jsem se musela vrátit k práci. Do večera jsem potřebovala vyřídit asi milion věcí. Pořád ještě jsem nemohla uvěřit tomu, že v mém milovaném městečku pořádáme oficiální premiéru filmu *Půlnoční alibi*.

Na začátku léta se v Redwood Grove konal náš první Festival záhad. Ten nápad přišel, když jsme zoufale uvažovali, jak do Secret Bookcase přilákat víc zákazníků, a tím i peněz. Knihkupectví zaměřené na detektivky a především Agathu Christie, které sídlilo ve starém panském sídle v odlehle části severní Kalifornie, z nás zrovna nedělalo turistickou destinaci. To se ale změnilo s Festivalem záhad. Celá komunita se semkla, aby do města dostala milovníky detektivek z celého regionu. Čekal je víkend plný autorských besed, panelových diskusí, putování po hospodách spojené s řešením záhad a dalších aktivit.

Akce měla takový úspěch, že jsme poprvé po dlouhých měsících dosáhli v knihkupectví zisku a už jsme plánovali velkolepou halloweenskou akci pro čtenáře. Byla bych spokojená, kdybych se mohla soustředit na náš podzimní festival, ale před několika týdny nečekaně zavolala jedna filmařka z Los Angeles.

„Hej, Annie, máš telefon,“ křikl na mě v neobvykle deštivém letním odpoledni Fletcher, můj kolega, a zamával na mě, abych přišla k pokladně.

Déšť narážel na původní okna tak prudce, až jsem se bála, že se rozbijí. Právě jsem upravovala výlohu, aranžovala jsem tam knihy, které přišly z jednoho velkého nakladatelství. „Je to opravdu pro mě, Fletchere? Nebo se ti prostě jen nechce telefonovat?“ zeptala jsem se, naklonila hlavu ke straně a snaživě se na něj zamračila.

Fletcher dokázal osobně upoutat pozornost kohokoli, ale z nějakého důvodu, který jsem nikdy nepochopila, nesnášel telefonování. Raději se zabýval vrácenými nebo poškozenými knihami nebo i neprodejným zbožím, což všechno bývalo frustrující a časově náročné, jen aby nemusel přijímat objednávky od zákazníků po telefonu. Nechácala jsem to.

„Ne, ptá se po tobě.“ Ukázal na telefon a pak ho zakryl rukou. „Říká, že potřebuje mluvit s paní Murrayovou. Paní Murrayová, to zní dobře!“

Zamračila jsem se, nechala výlohu výlohou a šla zvednout telefon. Nikdo mi neříkal paní Murrayová. Vlastně bych se vsadila, že ani naši nejvěrnější zákazníci neznali moje příjmení.